În luptă cu recordul lui Moina

O ultimă privire aruncată liniei finișului, apoi capul se va apleca, relaxat, în așteptarea momentului plecării. GHEORGHE ZAMFIRESCU — autorul acelei impetuoase victorii la „internaționalele" de la București — se află la startul unei noi încercări în lupta cu recordul lui MOINA. Dar performanța de 21,3 sec. pe 200 m, deși atît de bătrînă, se lasă doborîtă greu. In acest an, însă, Zamfirescu a fost aproape (iar uneori chiar foarte aproape) de ceea ce n-au reușit cîteva generații de sprinteri romîni. A alergat de 5 ori 21,5 și de două ori 21,4. Acum a mai rămas o ultimă zecime de secundă. Poate că tînărul și talentatul nostru alergător va găsi timp încă în acest an s-o scadă din „totalurile" sale. Îi urăm succes!

Foto: T. Roibu

Dialoguri cu... mănuși

In tribuna întîi de la „Republicii", mii de iubitori ai nobilei arte a pugilatului execută, seara, zeci de reprize de box cu... frigul. Croșee, directe, laterale, toate pentru... încălzire. Și glumele zboară de la unul la altul. Dialoguri cu... mănuși.

★

— Ce faci, dragă? Tremuri? Ți-e frig?

— Oho! Și încă cum!

— Iți dau cureaua mea.

— Iți arde de glume pe „umbra" asta?

— Deloc. Uite, băieții aceștia din ring: numai gîndul că ar putea pune mîna pe o „centură" îi face să transpire atîta...

★

Mircescu — buhușeanul — se luptă din greu cu Pițigoi care-l cam trimite în corzi. O voce:

— Mircescule, fii atent băiatule, Pițigoi nu-i „stilist" ca Badea și s-ar putea să te bată!

— Și nici nu-i din lot — completează altă voce anonimă.

Antrenorii federali înghit în sec. Cam slab „bilanțul" selecționabililor. Leov, Badea, Dinu și alții vor privi finala, duminică dimineața, din tribună.

In timpul a două întîlniri, în plină luptă, se stinge lampa de deasupra ringului. Mucalitul din tribună nu pierde ocazia:

— Băieți, nu vă bateți ca... orbeții, chiar dacă nu-i lumină. Străluciți voi...

★

Gala s-a terminat. Spectatorii se îndreaptă spre ieșire, comentînd partidele disputate și mai ales unele decizii ale arbitrilor, îndeosebi hotărîrea dată în meciul I. Olteanu — Gh. Ionel. Aud pe cineva lîngă mine:

— Acum îmi dau seama care ar fi cea mai mare dezamăgire pe care mi-ar produce-o băiatul meu Gigel...

Altcineva:

— Care?

— Să se hotărască să devină arbitru de box. Il renegl

Ce ziceți cavalerilor în... alb?

VALENTIN PĂUNESCU

„Prietena" lui Mamadou...

Dialog pe litoral.

— Cînd ai venit la noi, Mamadou?

— In '61! Conakry-București. Și, în decembrie...returul.

— Așadar, din nou acasă. Cu ce amintiri?

Diarson Mamadou privește nostalgic întinderea nesfîrșită a mării. Valurile se sparg, parcă, în coasta Atlanticului.

— Mi-e dor de Guineea, dar voi regreta mult Romînia...

Imi împărtășește impresiile despre frumusețea Timișoarei, a Clujului și, bineînțeles, a Bucureștiului. Acum, litoralul cu Mamaia, Constanța,

Eforia... Vorbește perfect romînește. Cînd a intrat prima oară în sala de curs a Institutului de Cultură Fizică nu știa nici un cuvînt. Acum cunoaște chiar anumite expresii hazlii... neomologate de dicționar. A făcut atletismul. Vorbește cu însuflețire de prieteni, colegi de Institut care l-au învățat să spună: „sprint", „alergare", „probă" și mai tîrziu i-au fost tovarăși de studiu.

— Imi închipui că ai mulți prieteni, nu?

— Da. Și o...prietenă.

— Frumoasă?

— Chiar dacă aș vorbi cea mai curată limbă romînească n-aș putea s-o descriu.

— Tînără?

— Peste cîteva luni împlinește 20 de ani!

Mă gîndesc cine poate fi fata căreia profesorul din Conakry îi va purta această scumpă amintire. La cine se va gîndi Mamadou în serile cînd antrenamentul cu tinerii cultivatori de orez din Fotagealon se va fi sfîrșit și noul meu prieten va spune semifondistului Keita Fodé cum se antrenează atleții romîni?

Să nu se supere, schimb vorba:

— Alte pasiuni, afară de atletism?

— Fotbalul! Bine că „apuc" să văd pe Dinamo cu Real Madrid...

Și, totuși...

— Mamadou, mai spune-mi ceva. Dar, te rog, nu te supăra. Cum o cheamă?

— Pe cine?

— Pe prietena despre care mi-ai vorbit cu atîta căldură și pasiune.

— N-ai ghicit? O cheamă... „RO-MI-NI-A"!

Vîntul mîngîie crestele valurilor, purtînd cuvintele departe, spre Atlanticul însorit al Guineei...

DAN GIRLEȘTEANU

POSTA MAGAZIN • poșta magazin • POSTA MAGAZIN

AUREL GOROG, BAIA MARE. — In urmă cu 25 de ani, o echipă din orașul dv., F.C. Carpați, a activat în divizia A la fotbal. De vreo cîțiva ani, și Minerul Baia Mare dă tîrcoale categoriei A, dar parcă nu îndrăznește să intre. Să vedem, își ia inima în dinți în ediția aceasta? Locul pe care îl ocupă în clasament este promițător, în orice caz: la două puncte de lider, C.F.R. Timișoara. In ce ne privește, ne abținem ca să-i facem vreo urare, ca să nu se supere cei din Timișoara!

GH. CIOCÎRLIE, COMUNA TOPLET. — 1) Anul 1957—1958 a fost cel mai fructuos din activitatea fotbalistică a Științei Timișoara. A cîștigat Cupa R.P.R. (1—0 în finală cu Progresul) și s-a clasat pe locul al treilea în campionat, realizînd același număr de puncte, 27, ca și primele două clasate, Petrolul și Steaua. A fost odată ca niciodată... 2) Locomotiva Timișoara n-a cîștigat campionatul țării la fotbal. V-a spus asta vreun timișorean? Fotbaliștii de la Locomotiva Timișoara au totuși o performanță de care își aduc aminte cu plăcere: locul al doilea, după U.T.A., în ediția 1947—1948 a campionatului categoriei A.

VICTOR MARINESCU, RUSCA MONTANA.—Eugenia Ghiban este o tînără trăgătoare legitimată la C.S.M.S. Iași. Eugenia Oargă, care a practicat și ea tirul, n-a mai activat în ultimul timp pe tărîm sportiv, limitîndu-se la munca de medic, la Galați.

DINCĂ DUMITRU, BUCUREȘTI. — 1) De ce nu mai apare Ștefănescu în linia de mijloc a Rapidului? Fiindcă... joacă acum la C.S.M.S. Iași. Duminică, la București, în meciul cu Progresul, a jucat centru înaintaș. Și a jucat excelent. 2) In momentul de față în lotul de fotbal al Rapidului sînt doi maeștri ai sportului: Georgescu și Ozon.

AUREL POPESCU, BUCUREȘTI. — Antrenorii alcătuiesc formațiile în funcție de forma jucătorilor, de adversarul pe care îl întîlnesc, de tactica pe care urmează s-o aplice. Nu putem fi, deci, de acord cu întrebarea dv: de ce este pus în formație cutare jucător? Antrenorii sînt, în orice caz, mai îndrituiți să alcătuiască formațiile decît... suporterii. De altfel, vă asigur că Traian Ionescu vrea și el, ca și dv., ca Dinamo București să obțină cît mai multe victorii. Noi credem că se poate și asupra lui Real Madrid!

IOAN UNGUR, HAȚEG. — O singură echipă din Bacău a jucat în categoria A: Dinamo. Primul an de activitate în această categorie a fost în 1956, după ce băcăoanii cîștigaseră seria a III-a a categoriei B. In același an au promovat în „A" și Locomotiva București și Progresul Oradea, care au jucat în 1955 în „B".

VASILE FORSEA, BUCUREȘTI. — Atletul senegalez Abdou Seye a concurat la București în anul 1960, sub culorile Franței. El a devenit campion internațional al țării noastre la proba de 400 de metri. Acum el este antrenorul echipei de atletism a Senegalului.

O. TURCU, SINAIA. — Așa cum am mai arătat, cel mai mare stadion de fotbal din lume este „Maracana", din Rio de Janeiro, care are în jur de 200 000 de locuri numerotate (jumătate din ele acoperite). Stadionul Socolilor din Praga, uriaș și el, nu este folosit pentru fotbal, ci pentru mari demonstrații sportive.

ION POȘTAȘU

Desene de N. CLAUDIU

O ștafetă pe 4056 kilometri

Pentru desemnarea țării și a orașului care vor organiza ediția din 1968 a Jocurilor Olimpice, s-a dat o dîrză luptă propagandistică. In ultimul timp, pe primul plan al acestei dispute se aflau Lyon (Franța), Detroit (S.U.A.) și Mexico City (Mexico), primele două orașe părînd să aibă cele mai mari șanse.

In speranța că va cîștiga bătălia propagandistică pentru organizarea Olimpiadei din 1968, forurile sportive din S..UA. au „pus pe picioare" o ștafetă uriașă, compusă din 280 de atleți, care să transporte cu anticipație flacăra olimpică, de la Los Angelos la Detroit, pe o distanță de 4 056 kilometri parcursă cu o medie orară de 12 kilometri de fiecare schimb de ștafetă.

Plecarea s-a dat pe o căldură de 40 de grade, primul schimb de ștafetă fiind cunoscutul fondist Jim Beatty.

In ciuda acestei demonstrații spectaculoase, cinstea de a organiza Olimpiada din 1968, pe care și-o disputau în special Detroitul și Lyonul, a fost acordată... Mexicului, confirmîndu-se încă o dată vechiul proverb: „cînd doi se ceartă al treilea cîștigă".

In patru rinduri

Francezul Kopa, din echipa „restului lumii", n-a strălucit în partida cu Anglia.

Cînd au observat că are
O modestă comportare:
Și-au spus mulți în Europa:
— Uite Kopa, nu e Kopa!

Poliștii de la Rapid dețin coada clasamentului.

Slabele lor rezultate
Ne-au uimit pe toți,
profund.
Dacă ei știu să înoate
Pentru ce s-au dat
la ... fund?

V. D. POPA

Unui „boxer".

Boxeri tari ca el, desigur,
Nu sînt mulți ... să
se pretindă
Tremură de frică singur
Cînd ... se vede în
oglindă.

EMIL NEICIULESCU

De la fereastra CAMEREI de GARDĂ

de CLEMENT C. BACIU

Candidat în științe medicale

Medic primar al Clinicii de Ortopedie și Traumatologie de la Spitalul Brîncovenesc

De la etajul doi, de unde mă aflu, prin întunericul nopții, dincolo de acoperișurile caselor, se vede o pată întinsă și difuză de lumină. Și din cînd în cînd se aude vuetul mulțimii, cîte un „aaaa", care pornește brusc ca un start la sută, crește și descrește la fel de brusc. La campionatele internaționale se sare cu prăjina...

Un doctor în halat și cu păr cărunt, un cadru de fereastră, întuneric și undeva departe în beznă, pata aceea de lumină care îndeamnă la trăiri intense și la reîntoarceri în trecut. Nu văd nimic, nu știu nimic precis, dar trăiesc în pata aceea de lumină, simt esențialul celor ce se petrec acolo. Anii modifică numai amănuntele...

Stacheta este undeva sus, cocoțată în dreptul reflectoarelor. Gazonul are o tentă verde albicioasă, de parcă ar fi fost lustruit cu naftalină. Oficialii în alb sînt zgribuliți de frig și pe figura lor cenușie se citește frămîntarea eternei întrebări: „Cît mai au de gînd să sară?" Au început doar la 15.30... Concurenții stau adunați ca aricii, făcuți ghem în pleduri, în care se retrag ca niște fortărețe, să se apere de zgomot, de ceilalți, de frig, de noapte, de lumina reflectoarelor.

Unul s-a mișcat, și-a dat jos treningul, și-a luat prăjina... Spectatorii au umerii adunați și mîinile în buzunare. Zeci de

mii de ochi se îndreaptă asupra unui singur punct de stadion. Zeci de mii de ochi ca unul singur imens, fără margini, în care se reflectă fiecare mișcare a celui de jos, a celui care va sări în noapte spre lumina reflectoarelor. Zeci de mii de oameni, ca o singură ființă, respiră o dată. Nu mai există persoane, indivizi, există numai stadionul, cu zeci de mii de inimi care bat sincron.

Un ultim control al punctelor de reper de pe pistă. Mîna strînge ritmic prăjina, chemînd-o calm și drăgăstos, dar ferm, să se integreze. De acum încolo, săritor și prăjină, sînt una fiindcă unul fără altul nu pot cuceri înălțimile. Prăjina devine stiloul scriitorului, bagheta dirijorului, frînghia și pitonul alpinistului. Săritorul devine pasăre.

O respirație profundă și aerul umed și rece al toamnei bucureștene încarcă și ultimele alveole vacante. „Imi va fi oare dat să-mi bat aici recordul?" *Intrebarea ți-o pui pe fiecare stadion. Acesta este de altfel unul din marile merite ale sportului, care înseamnă nu numai performanță, ci și călătorii și lărgirea orizonturilor.*

...A pornit. Cîțiva pași mai înceți, primul reper, și repede, cît mai repede, înainte. De acum încolo, fiecare mișcare se desfășoară după un cifru bine stabilit, întocmai mecanismului unui creier electronic. Nu poate exista greșeală sau deviere, fiecare pas este calculat la centimetri, fiecare respirație se face la un anumit punct al alergării. Coordonarea sportivă este rodul a zile și ani de muncă, rezultatul firesc al unei năzuințe continue și a unor strădanii neîntrerupte, în vederea unui aceluiași și mereu aceluiași țel. Sportul te învață, de la primii pași, că nu poți nimic obține decît prin eforturi susținute și organizate. O dată deprins astfel, porți asupra ta neprețuita cheie a multor rezolvări viitoare.

Ultimii pași și prăjina a lovit peretele cutiei. Zvîcnirea bătăii și pieptul în sus înainte, spre prăjină, de care atîrni ca o liană.

Prăjina se îndoaie ca un arc și te trimite săgeată, cu picioarele în sus, peste ștachetă. Sînt numai zecimi de secundă, dar de aici de sus vezi totul, prăjina pe care ești în echilibru, fixată în cutie, nisipul din cutie, figura îngrijorată și totodată surprinsă a oficialului. O împingere puternică în brațe, ștacheta se învîrtește sub tine, vezi vîrful stîlpului și apoi cazi, în zbor planat, adunîndu-ți membrele pe care parcă ți le smulge aerul supărat că i-ai atacat înălțimile. Mulțimea vuiește, cu acel „aaaa", care pornește brusc ca un start la sută și cuprinde ca un freamăt contagios tot stadionul.

...Cine a sărit acum? Pata de lumină de peste acoperișurile caselor pare că se destinde cu fiecare vuiet, ca un foc uriaș cînd suflă vîntul și apoi revine. Nu știu cine, dar cu cei de acolo, la campionate, a fost și un doctor în halat și cu păr cărunt, care privea de departe prin noapte, de la fereastra camerei de gardă...

P.S. „Știi, mi-a spus un cunoscut care, indiscret, a citit înainte de publicare cele scrise mai sus, seamănă cu o scrisoare sentimentală a unei fete bătrîne.

— Asta și este — am răspuns fără să ezit — o scrisoare sentimentală a unei fete bătrîne, despre prima ei iubire. Afirmația fusese făcută de un om care nu practicase niciodată sportul de performanță și nu înțelegea nici frumusețea trăirii lui, nici efectele lui la distanță. Pentru acești oameni rîndurile mele vor rămîne totdeauna scrise în hieroglife.

★

P.S. la... P.S. (De data aceasta din partea redacției): doctorul Clement („Bebe") Baciu, așa cum își aduc aminte cititorii mai vîrstnici, a fost, în urmă cu 15—20 de ani, un atlet multilateral. El a cîștigat de mai multe ori titlul de campion al țării la săritura în lungime, la 110 m garduri, la pentatlon, la decatlon și mai ales la ...prăjină, probă pe care a îndrăgit-o cel mai mult .